

PENELOPE BLOOM

JEHO
ZÁKUSEK

Copyright © Penelope Bloom, 2018

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Charvátová, 2021

Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2021

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2021

ISBN 978-80-277-0953-3 (pdf)

Penelope Bloom

JEHO
ZÁKUSEK

Emily

Kapky deště pomalu stékaly po bočním okénku Lilithina auta. Prakticky byla mou jedinou opravdovou kamarádkou. A taky byla jediným způsobem, jak se pohodlně pohybovat po městě. Připouštím, že jsem se příliš nabalila, abych se ubránila mírnému chladu brzkého podzimního rána, ale celé léto jsem čekala, až budu moct nosit své pohodlné oblečení, a vždycky si můžu sundat nějakou vrstvu, pokud mi bude příliš teplo.

Konečky prstů přejíždím po dopisu v kapse bundy. Zvykla jsem si ho nosit pořád s sebou a neustále si ho znovu a znovu pročitat, až jsem ohmatala okraje dohledka, ale i přesto se ve mně míchalo stejnou měrou jak nadšení, tak obavy, když jsem se ho dotýkala. Tenhle dopis znamenal nový začátek. Šanci udělat skutečný krok směrem ke svému snu. Celé roky jsem cítila, že kroužím kolem myšlenky stát se opravdovou profesionální malířkou se stejně opileckým smyslem pro směr jako batole na kole s vyrovnávacím kolečkem. Nikdy

jsem nebyla schopná jít napřímo a pokaždé, když jsem si myslela, že už se blížím, cíl jsem těsně minula a musela znovu obkroužit celý okruh, abych začala zase od začátku.

Tentokrát to ale bude jiné. Dopis v mé bundě znamenal *rovnou* cestu. Byl to přímý let, tohle jsem nemohla zkazit snad ani já. Jen se musím ukázat v lednu na letišti. Bude to snadné jako dýchání. I když vlastně trpím spánkovou apnoí, a tak dýchání evidentně není pro mě nejsnazší činností na světě, takže to není úplně nejlepší přirovnání. Ale jde o to, že to zvládnou.

Tohle roční období jsem měla nejraději. Byl podzim. Léto skončilo, nebo mu aspoň už zvonil umíráček. Věděla jsem, že léto má být nejlepší. Období plavek, večírků, pikniků a házení frisbee vašemu zlatému retrívrovi v parku. *Jooo! Léto, do toho!* Až na to, že tohle šlo naprosto mimo mě. Pro mě léto znamenalo propocenou podprsenku, nevycházení z bytu, abych se venku náhodou nerozpustila, a každoroční spáleniny od sluníčka, které mi připomínají, proč se už nikdy nechci znovu spálit. Ano, a v rádiu běží neustálý přísun reklam na klimatizace, jež „porazí vedro“.

Tak jdi do háje, léto. Další bude až za rok a teď už nastal čas hororových maratonů a halloweenských reklam na lenticly M&M's. Listy stromů se zbarvily do všemožných odstínů žluté, oranžové a červené, jaké jste si jen dovedli představit. Ať už ráno pršelo, nebo ne, nemohla jsem si pomoci, ale cítila jsem povědomé vzrušení z nadcházejících prázdnin. Tohle ráno bylo to, na které jsem čekala celý rok – to, kdy *cítíte* tu změnu, jakmile vyjdete ven. Vzduch měl svěží, povzbuzující

účinek, kdy jsem měla chuť se poprat se svým dnem, i kdybych se měla bít s upoceným stočtyřicetikilovým zarostlým chlapem.

Vždycky jsem milovala Halloween. Možná ne pro ten svátek samotný, ale spíš proto, že nastala první vlna volna s chladnějším počasím, na které jsem se celý rok těšila. I když tento rok to bude něco víc než jen další šňůra svátků. Bude to posledních pár měsíců, než odletím do zahraničí a začnu studovat uměleckou školu v Paříži. Bez ohledu na to, kolikrát jsem o tom přemýšlela nebo jak často jsem četla přijímací dopis, mi to nepřipadalo skutečné.

„Přestaň se tvářit tak nadšeně,“ zaúpěla Lilith. Měla široké oční linky, černé vlasy s perfektně střiženou ofinou a černý krajkový obojek na bledém štíhlém krku. Pyšnila se bezchybnou porcelánovou pletí a rysy královny krásy, ale neustále se šklebila tak, že bez jakéhokoli stínu pochybností jste věděli, že nesnášela svoji existenci.

Pokud už tu musela být, dávala vesmíru jasně najevo, že udělal chybu.

Měla jsem to štěstí, že jsem ji potkala na střední škole, a od té doby jsme udržovaly naše nepravděpodobné přátelství. Možná to bylo jenom proto, že přežila školu díky mým poznámkám a studijní výpomoci, nebo možná proto, že se mi ji podařilo zachránit před nejhoršími surovci, které, jak se zdálo, přitahovala. Ať už to bylo, jak chtělo, měla jsem ji ráda ze stejných nevysvětlitelných důvodů, proč mají lidé rádi kočky. Vykadila ses mi na polštář, protože jsem byla celý den ve městě? Vyčůrala ses přímo před svůj záchod,

i když byl naprosto čistý? Nebo možná chceš už podesáté vyzkoušet, jestli gravitace stále funguje, a shodit moje pití na zem. To byla celá Lilith, teda až na ty záchodové návyky, pokud je mi známo. Hluboko uvnitř, *hluboko, hluboko* uvnitř jsem věděla, že potřebuje city, stejně jako všichni ostatní. A líbilo se mi, jak moc se snažila předstírat, že ne.

„Řekla jsem, abys přestala,“ zopakovala s obvyklou kamennou tváří. „Koutkem oka vidím, že se usmíváš. Chce se mi z toho zvracet.“

„Nemůžu si pomoci. Je *podzim*,“ řekla jsem zpěvavým hlasem, částečně i proto, že jsem věděla, že jakýkoli náznak radosti se chová jako Lilithin kryptonit.

Zašklebila se. „Dobře, možná pak ta nechutná stvoření, která se snažíš pěstovat v naší kuchyni, brzo pojdou.“

„Rostliny, Lilith. Říká se jim rostliny a vzhledem k tomu, že jsou uvnitř, tak tě s lítostí musím zklamat, ale pravděpodobně přežijí.“

„Nehody se stávají.“ Ani nevzhlédla od řízení, ale myslím, že jsem v jejích očích zahlédla záblesk potěšení, jak se její myšlenky staly vražednými.

„Kdo by neměl rád rostliny?“

„Smrdí.“

„Jé!“ řekla jsem a ukázala na billboard u dálnice. „Dýňová latté! Půlka října už je pryč, a já ještě neměla ani jedno. Musíme. *Prosím*.“

„Hnus.“ Úkosem se na mě podívala – nevykazovala žádný zájem o rychle proudící provoz před námi a vyzývala mě pohledem.

Po tváři mi přeběhl nervózní úsměv. „Silnice,“ řekla jsem tiše.

Pomalou obrátila zrak zpátky. „Nikam neuteče.“

„Technicky vzato ne. Ale *my ano*. Jedeme kolem... sto padesáti,“ řekla jsem a naklonila se, abych viděla na tachometr. Zasmála jsem se, ale srdce mi bušilo. Byla jsem si dost jistá, že po pár dalších vteřinách bychom se řítily mimo silnici vstříc ohnivě smrti. Měla jsem tolik věcí, pro které jsem chtěla žít, než abych zemřela mladá. Poslední řada *Hry o trůny* byla stále v nedohlednu, nikdy jsem neochutnala ztracené vejce a můj seznam věcí, co chci stihnout, než zemřu, obsahuje aspoň deset neodškrtnutých položek, počínaje nočním bruslením s nádherným chlapem za doprovodu hudby z filmu *Hříšný tanec*.

Ve vši vážnosti, pokud bych zemřela dřív, než bych se dostala na uměleckou školu v Paříži... Určitě bych se vrátila, abych Lilith strašila. Využila bych svých tvůrčích schopností a nakreslila přízračné penisy na zamlžené sklo dveří jejího sprchového koutu, a rozhodně by to nebyla středoškolská varianta malůvky penisu. Byly by znepokojivě detailní a jako živé. Udělala..., vlastně tady asi končila moje strašidelná kreativita. Ale jak by šel čas, přišla bych na něco lepšího.

Lilith pokrčila rameny nad připomínkou, že by měla sledovat cestu. Těžko jsem dokázala odhadnout, kdy byla pobavená, ale myslela jsem, že umím vycítit, když to z ní vyzařuje jako žár. Okolí jsem se pravděpodobně zdála nevinná a jí křehká, i po těch letech, co jsme se znaly. Myslím si, že se mě, podobně jako kočka shazuje věci, snažila tlapkou

dostrkat blíž okraji dlouhého, tvrdého pádu na zem, jen aby viděla, co by se stalo.

Podívala jsem se z okénka, když jsme sjížděly z dálnice. Obchody se už plnily halloweenským zbožím od bonbonů „Candy corn“ po dýně a já se stihla podívat na minimálně dva maratony hororových filmů, i když jsem měla stejnou toleranci vyděšenosti jako čivava na Den nezávislosti. Freddy Krueger mě děsil nejvíc. Chci říct, co je děsivější než chlap, který se k vám dostane ve vašich snech? Aspoň co se týká ostatních padouchů, *nemůžete* být naprostý hororový tupec, co si neuvědomí, že sklep se rovná smrti, horní patro se rovná smrti a stodoly plné rachotícího vybavení se *rozhodně* rovnají smrti. Upřímně, kdybych hrála v hororu, shromáždila bych své kamarády, podívala se do zrcadla a snažila se zjistit, kdo z nás nejvíc vypadá jako roztomilá holčička odvedle. Všichni ostatní by byli mrtví a chlap, který vypadal jako největší sportovec, by byl nejspíš utajený vrah. Ať už to bylo předvídatelné, nebo ne, sledovala jsem horory schovaná za velkým polštářem.

Řekla jsem Lilith, že by mohla zaparkovat a já bych vyběhla koupit kávu, zčásti proto, že jsem si chtěla vychutnat tohle počasí, ale spíš proto, že jsem chtěla vidět, jak moc vyděsí zaměstnance fastfoodu. Jednou mi řekla, jak našla mrtvou mouchu, schovala ji v uzavratelném sáčku a pak ji hodila do svých hranolků, aby nemusela za jídlo platit. Nejhorší na tom všem byla ta téměř stoprocentní jistota, že zrovna úspora peněz jí starosti nedělala. Myslím, že prostě ráda lidi trýznila.

Pevně jsem si přitáhla šálu blíž ke krku. Ano, *moje šála*. Počasí bylo akorát na šálu a netuším, jestli jsem milovala něco víc než si kolem krku uvázat svou šálu, která měla v podstatě velikost dětské deky, a celý den se do ní tulit. Moc jsem si přála, aby se do módy vrátily pláště. Nikdy jsem to ani v jednom historickém seriálu nebo filmu neviděla, ale vsadila bych svůj život, že se do nich lidé zabalili nebo je používali jako deku, když se jen tak poflakovali po hradě.

Když jsem ucítila svěží vzduch venku, chtělo se mi začít poskakovat a tleskat, ale věděla jsem, že Lilith by se nejspíš samovznítla, kdyby zahlédla tolik radosti ve zpětném zrcátku, takže jsem se ovládla.

Podařilo se mi koupit kávu, aniž bych komukoli způsobila trauma, a po pár minutách jsem vklouzla zpátky do auta. Lilith si ode mě vzala kelímek a usrkla z něj. Zasténala. „Fuj. Odporné.“

„Co?“ zeptala jsem se. „Spletli to?“

„Ne. To je v pohodě. Věděla jsem, že to bude takhle chutnat.“

Pozvedla jsem obočí a čekala, až mi to vysvětlí.

Zabodla do mě pohled. „Je jednodušší nenávidět všechny, kdo tohle pijí, pokud si pamatuju, jak příšerně to chutná.“

„Faaajn,“ řekla jsem a přikyvovala v předstíraném pochopení. Popíjela jsem svůj nápoj a pak se zarazila. Předpokládala jsem, že se mi začne smát, třeba aspoň trochu, ale její tvář zůstala bez výrazu.

Sama pro sebe jsem se usmála. Možná si myslí, že není vtipná, ale já si užívala Lilith a její... *chvilky*. Rozhodně měla

podobný půvab jako kočka. Mohou se chovat, že vás nenávidí a jsou pro vás příliš dobré, ale vy prostě víte, že i přesto chtějí podrbat, i když by to nikdy nepřipustily. Zajímalo by mě, co by Lilith udělala, kdybych ji poškrábala za ušima, ale rozhodla jsem se, že by mi ublížila víc než kočka, tak jsem nechala ruce položené tam, kde byly. Pořád jsem ale plánovala zjistit, čím bych ji mohla nakonec rozesmát, i kdyby to znamenalo, že jí musím přinést mrtvého ptáka.

O chvíli později jsme zastavily u domova důchodců.

„Chceš, abych tam šla s tebou?“ zeptala se Lilith.

Usmála jsem se. „Ne, díky, mami.“

„To je fuk. Stejně jsem nafouklá. Asi bude lepší, když se teď nebudu příliš pohybovat.“

„Věř mi nebo ne, ale bez téhle informace bych se po zbytek dne obešla.“

„Dnes je tvůj šťastný den. Mám pro tebe speciální nabídku dva v jednom.“

„Čeho dva v jednom? Věcí, které nepotřebuju vědět?“

Přikývla.

Viděla jsem, že čeká na svolení, a měla jsem pocit, že toho budu litovat, ale povzdechla jsem si: „Dobře. Povědej.“

„Vidím šedou postavu bez obličeje, která občas v noci stojí v rohu mého pokoje. Pozoruje mě, jak spím. Vzbudím se paralyzovaná a kromě očí se nemůžu vůbec pohnout –“

„Skvělý!“ přeruším ji, protože už teď cítím, jak mi přebíhá mráz po zádech. „To mi určitě pomůže s nespavostí, se kterou se snažím vypořádat. Teď jdu učit nevrle seniory malovat. Díky za svezení.“

„Jo. Dneska tu bude William. Má to v kalendáři. Jen varuju dopředu.“

William Chamberson byl Lilithin šéf. Pracovala jako jeho sekretářka a nebyla jsem si jistá, jestli mě varovala proto, že si myslela, že jsem do něj pořád zabouchnutá, ale já se do něj hlavně nikdy nezamilovala, ať už mi věřila, nebo ne. Můj kluk ze střední mě podvedl tak, že se držel za ruku s jinou holkou jen pár dní potom, co jsme oficiálně oznámili, že spolu „chodíme“. Takže jsem vlastně byla takový expert na bolest z nevěry, která vám naprosto změní život. William byl ženatý a moje vnitřní středoškolačka by nikdy, jako fakt nikdy, ani nepomyslela na lásku k ženatému muži, i kdyby byl naprosto úžasný a okouzlující.

William měl dvojče. Jeho bratr se jmenoval Bruce Chamberson a oba zastávali pozice výkonných ředitelů mnohamilionové korporace. Oba jsem už několikrát potkala během minulých týdnů, co jsem tady vedla kurzy malování. Jedna zdejší seniorka byla Williamovou pratchyní a jeho žena a bratr s manželkou se seniory pravidelně chodili hrát poker.

Bruce byl typ rezervovaného supermana s bradou, která by mohla rozlámat cihlové zdi rychleji než panáček limonády Kool-Aid z reklam devadesátých let, s očima, z nichž jste se rázem orosili, to vše doplněné štíhlým, svalnatým tělem. Vlasy měl vždy perfektně upravené a po pár vteřinách pozorování jste věděli, že má buď obsedantně-kompulzivní poruchu, nebo něco nebezpečně podobného. Pokud se vám líbili muži... no, pokud se vám líbili muži *obecně*, pak byste

u něj jen těžko hledali nějakou chybu. Samozřejmě až na tu, že měl manželku.

A pak tu byl William. Jestliže Bruce vypadal jako superman, pak William vypadal jako superman, který rád pařil, nikdy nepotkal hřeben a měl drobný problém s kleptomanií. Dohromady tvořili nesourodý pár, ale bylo velice zábavné je pozorovat, když se spolu hašteřili, což, jak to tak vypadalo, dělali pořád.

Když jsem zjistila, že Lilith pracuje jako sekretářka pro nějakého megaúspěšného podnikatele, přiznám se, že mě zajímalo, jaký je asi šéf, který ji snese. Jakmile jsem potkala Williama, došlo mi to. Lilith se chovala jako pletichářská kočka a William byl... tipuju, že spíš připomínal lišku s trochou štěněcího nadšení a špetkou srdečnosti. Občas vypadal bezstarostně a nevinně, ale za jeho pohodovým zjevem se skrýval vychytralý génius. Dokázala jsem si představit pobavení v jeho očích, když Lilith na důležitého klienta spustila svůj suchý humor, anebo když někoho přehlížela, protože měla něco rozečtené.

Pronesla jsem vstupními dveřmi malou tašku s pomůckami, cestou pozdravila známé tváře a začala připravovat rekreační místnost, kterou mi přidělili jako učebnu. Peníze za tuhle akci nebyly nijak úchvatné, ale něco mi to přece jen vyneslo a byla to práce spojená s malováním. Brala jsem to jako vítězství. Od doby, co jsem si usmyslela, že se stanu malířkou, jsem v sobě dusila zlost. Nikdo se nikdy dlouho nerozmýšlel a rovnou vtipkoval, když zjistil, co bych chtěla dělat. „Takže ty jsi malířka? A ve které kavárně Starbucks pracuješ?“

Všichni si mohli trhnout nohou. Protože jsem nepracovala u Starbucks. Pracovala jsem... Pro domov důchodců a někdy jsem získala i příležitostnou práci. Kromě toho jsem *pracovala* v kavárně, nebyl to teda Starbucks, s tím mi dejte pokoj. Ve skutečnosti to byla napodobenina Starbucks, což by mohlo vypadat ještě hůř. Ale i tak si všichni mohli trhnout nohou.

Připravovala jsem na stole věci potřebné pro studenty, když jsem zvenčí uslyšela hlas, který jsem nepoznávala. Natáhla jsem krk, abych nahlédla do chodby, a uviděla jsem muže, který právě mluvil. Jedno obočí mi nedobrovolně povyskočilo.

Opravdu se mi hodně líbilo, co vidím. Byl mi celkem povědomý. Připomínal mi kluka, kterého jsem znala na střední, ale chodila jsem na střední školu v naprosté díře mimo město, takže náhoda hraničila s nemožností.

Měl rovná záda a postavu atleta. Tmavé vlasy byly nakrátko ostříhané a moje oči sklouzly přímo k jeho úchvatným rtům. Evidentně se rozvášnil o tom, co zrovna vyprávěl, ale věnovala jsem tomu tolik pozornosti jako středoškolák při sedmé vyučovací hodině.

Byl to *ten* chlap. Chlap, o kterém sníte, když jsou světla tlumená a ležíte už pět minut v bublinkové koupeli. Když světlo svíček poblikává vedle vany a vzduchem se nese lehká, melodická hudba.

Přímo tady a teď bych byla schopná si vymyslet pár tisíc smyšlených situací. *Padesát odstínů tohohle chlapa*. Třeba tu, v níž stojím vedle nepojízdného auta na krajnici – pomíneme-li fakt, že nevlastním auto – přijde a položí svoje potetované

ruce na kapotu a rozhlédne se. „*Slečno, musím se podívat na ten váš podvozek. A bude to drsná práce. A budu muset použít ten největší nástroj. Svůj penis. Rozdáme si to spolu.*“ Jo, moji snovní chlapičci nemají zrovna pod čepicí.

Nebo by mě třeba tři muži v kapucích zahnali do kouta temné uličky a on by energicky vtrhnul na scénu. Jakmile by zloději leželi na hromadě, zvedl by mě do své vypracované náruče, šeptal mi do ucha sladké řečičky a odnášel si mě do svého bytu.

„Ztratila jsem svou zubní protézu.“

Znepokojivou chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že tahle slova neproněsly rty pana Smyšleného, ale prohlásila je nechvalně známá babička, která ke mně přišla. Byla to Williamova pratchyně a zároveň typický neposlušný třídní šašek domova důchodců.

„F-fajn...“ řekla jsem.

„A našla jsem Earlovu,“ pokračovala a vybuchla smíchy, přičemž se jí v úsměvu mihly příšerně padnoucí zuby.

Trochu se mi zvedl žaludek. „Proč byste – co?“

„Ten parchant mě včera večer rozdrtil v pokeru. Teď si bude muset rozdrtit jídlo na kaši, pokud se chce najíst.“ Znovu se zachechtala a odbelhala se ke svému místu. Pohybovala se jako stará křehká babička, ale už jsem ji prokoukla. Uměla se pohybovat s lehkostí někoho hodně mladšího, ale ráda si hrála na sladkou stařenku, protože jí tak prošlo víc lumpáren.

Pokoušela jsem se zbavit představy Earlovy protézy v jejích ústech a znovu se zaměřit na ten úžasný moment, který jsem před chvílkou prožívala.

Ten muž mluvil s Williamem Chambersonem, jenž si mě všiml a zamířil ke mně. Nyní oba muži směřovali ke mně a v záchvatu paniky jsem málem utekla.

Uklidnila jsem se – jen tak tak – a nasadila falešný úsměv, který, jak doufám, neprozradil, že bych si potřebovala převléct kalhotky.

„Ryane,“ řekl William a ukázal na mě. „Tohle je Emily. Emily, tohle je Ryan. Převzal vedení řetězce pekáren mé ženy, když se rozjel její televizní pořad o pečení. A jak už to bývá, potřebuje umělce.“

Ryan. I to jméno mi bylo povědomé. Musela jsem hodně potlačit vzpomínky na své dny na střední škole, protože jsem měla problém po těch letech přiřadit jméno k obličeji otrapy z mé cupcakové aféry. Zblízka pocit povědomosti jen narostl.

Ryan ke mně napřáhl ruku. *Tak formální*. Polkla jsem a potřásla si s ním rukou, byť ve všech mých snových představách by byl naším prvním kontaktem polibek.

Napřáženou ruku jsem úplně minula a stiskla mu místo dlaně prostředníček a ukazováček. Nějak se mu povedlo moji chybu nenápadně zamaskovat tím, že si ji k sobě jemně přitáhl staromódním manévrem, přičemž jsem se musela červenat.

„Ahoj,“ řekla jsem.

Přimhouřil oči a podíval se na mě. Jestli se mi to nezdálo, tak měl stejný pocit dějà vu. Mírně naklonil hlavu a vypadalo to, že chce něco říct, ale pak jí jen neznatelně zakroutil.

„Takže vy jste ta malířka? William vaši práci hodně vychvaloval. Už se nemůžu dočkat, až ji uvidím.“

„Chci říct, že jsem chudá a ráda kreslím obrázky. Také bojuji s mnoha nejistotami, nedostatkem sebedůvěry a emoční bolestí. Myslím, že mě to kvalifikuje jako malířku, co myslíte?“

Usmál se a otočil se k Williamovi. „Beru ji.“

„Kam?“ zeptala jsem se.

Oba muži se zasmáli.

Kam? Vážně jsem se na to právě zeptala? Potřebovala bych teď jeden z těch staromódních vějířů, abych se zchladila, nebo by možná stačilo, kdybych si přetáhla velký pytel přes hlavu.

„Obrazně řečeno,“ řekl Ryan. „Omlouvám se. Asi jsem to trochu uspěchal. Připravuji halloweenský večírek pro všechny z pekárny Bublina a z Galleonu. Je to tak trochu teambuildingová akce. Aspoň tohle teda používám jako výmluvu, abych mohl použít Williamovy peníze.“

Pekárna Bublina. Moje paměť vyplavila spoustu vzpomínek na kluka, kterého jsem znala na střední a se kterým jsem byla ve dvojici hned od první hodiny rodinné výchovy v maturitním ročníku. Byl to typický oblíbený sportovec a chodil s tou nejzmalovanější a nejpodlejší holčkou ve škole. Očekávala jsem, že se bude ulejvat a veškerou práci nechá na mně, ale vypadal, že vaření miluje, a dokonce je v něm dobrý. Byl to ten samý muž. Musel být.

Jakmile mě to napadlo, okamžitě se mi vybavily všechny vzpomínky. Jak se mě nezastal, když mě jeho přítelkyně Haisley ztrapnila před půlkou školy, nebo jak ji nechal vyprávět smyšlenou historku o mně a nikdy mě nebránil.

Nasadil tomu korunu, když si dokonce přivlastnil zásluhu na rozpatlání cupcaku, *který jsme upekli společně*, po mé závěrečné práci do výtvarné výchovy.

Jediná věc, která mi zabránila, abych mu nedupla na nohu a neřekla mu pár vybraných slov, byla ta, že jsem téměř s jistotou věděla, že to ve skutečnosti nebyl on. Jeho přítelkyně se na mě celou dobu vítězně ušklíbala a ten Ryan, jehož jsem znala, spíš vypadal jako někdo, kdo na sebe vezme cizí vinu, než že by udělal podobnou věc sám.

Takže jsem se nikdy nedozvěděla pravdu, ale nic z toho jsem už necítila jako něco zdrcujícího, zvláště když uběhlo tolik let. Byli jsme děti a dělali jsme hloupé věci. Ano, nesnášela jsem ho, ale právě teď představoval skvělou pracovní příležitost. Kromě toho se to stalo před mnoha a mnoha lety, takže by bylo směšné, kdybych stále pocítovala nevraživost, že ano?

„Sakra,“ William se díval na svůj mobil a nevypadal, že by měl zájem o Ryanovo přiznání. „Hele, vypadá to, že se zúčastním přihazovací bitvy na eBai. Nechám vás dva mazané podnikatele vyjednávat o podmínkách smlouvy.“

„eBay? On tu stránku ještě někdo používá?“ zeptal se Ryan.

„No ano. Já pořád kupuju na eBai nějaký blbosti.“

„Jako třeba co?“

Ve Williamových očích se zlomyslně zablesklo. Pozvedl záhadně obočí a ustoupil. „Lecjaký věci,“ řekl, pak se otočil a odešel.

Ryan zakroutil hlavou. „Asi dilda.“

„Rozhodně dilda,“ souhlasila jsem. Můj žaludek překypoval nápořem nervózních motýlků, ale v Ryanových očích bylo, navzdory jeho drsnému vzhledu, patrné přátelství. Nikdy se mi ani nesnilo, že bych mluvila o dildech s mužem, kterého jsem znovu potkala poprvé od střední školy, a zvláště pak s tím, o němž jsem dokonce i ve svých hříšných představách prohlásila, že je můj úhlavní nepřítel.

Přemýšlela jsem, že bych se ho zeptala, jestli si mě pamatuje, ale co kdyby si na mě vzpomněl a pak zrušil tu nabídku práce?

„Máte nějaké ukázky své práce? Třeba portfolio nebo něco podobného?“

Jeho slova zůstala viset ve vzduchu. Cítila jsem, jak se čas zpomaluje, jako by v tom okamžiku byla zničující přitažlivost. Za nevinnými slovy se skrývala jeho zvědavost – jeho zájem. Praskala ve vzduchu stejně jako elektřina, stačilo by, abych se natáhla a dotkla se jí. V jistém ohledu jsem měla dojem, že kdybych si s ním některé věci ujasnila, tak bych zahladila dlouho zapomenutou jizvu. Ale na druhou stranu bych tu jizvu mohla taky znovu otevřít.

„Mohl byste tu zůstat na moji lekci,“ řekla jsem. Hlava se mi trochu točila, když jsem uslyšela svá slova, stejně nevinná jako jeho, ale nesoucí vlastní skrytý význam. Neřekla jsem mu, že bych mu mohla poslat portfolio večer e-mailem, nebo dokonce ukázat pár svých skic, které jsem měla poblíž ve své pracovní tašce. Nemohla jsem si pomoci. Kterýkoli jiný den bych možná měla silnou vůli, abych nechala tenhle okamžik neškodně uplynout, ale dnes? Dnes jsem

cítila neochvějné vzrušení z měnícího se počasí a nadcházejících svátků. Tenhle den byl stvořený pro riskování a pro děláni hloupostí, nemohla jsem to nechat jen tak být. „Budeme malovat Hvězdnou noc, klasiku od van Gogha, ale v halloweenských barvách. Je to už trochu umělecké klišé, ale pořád se ptali, kdy budeme malovat Hvězdnou noc, takže...“

„Neuřízl si van Gogh penis nebo tak něco a neposlal ho své přítelkyni?“

Usmála jsem se. „Ucho. A nepamatuji si, jestli ho posílal, nebo ho osobně doručil. Hádám, že to je něco, co by chtěl, aby se doručilo čerstvé, ne?“

„No, ale pak jste zapoměla na ten nejdůležitější detail. Je to jako rozdíl mezi rozchodem přes textovku a rozchodem tváří v tvář.“

„Jasně, protože ucho, nebo penis, v čem je vlastně rozdíl? Ale způsob doručení...“

Přikývl. „Viděl jsem obrazy tohoto chlápka. Pravděpodobně by spíš využil své ucho než penis.“

Úsměv jsem skryla dlaní a zakroutila hlavou. „Pokud si myslíte, že si vás oblíbím, když prohodíte pár vtipů o slavných umělcích, pak máte pravdu.“ Byla jsem vyděšená, jak rychle jsem cítila, že by mezi námi mohlo něco být. Stejně nenucená konverzace, která mezi námi tehdy proudila, se rozběhla i teď, jako by žádný čas neuplynul. Vzpomněla jsem si, jak rychle jsem se do něj zamilovala a jak moc to bolelo, když moji dospívající zamilovanost oplatil odtažitostí.

„Kdo říká, že se vám chci líbit? Jsem tu jen kvůli praxi. Můj sen je stát se slavným natolik, že až si uříznu nějakou